

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4140/2020
30.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Раде Затезало, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, чији је законски заступник Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4248/2019 од 15.11.2019. године, у седници већа одржаној 30.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4248/2019 од 15.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 211/19 од 03.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде начела једнаких права и обавеза проузрокованих дискриминацијом која је утврђена правноснажном пресудом Вишег суда у Новом Саду П 461/2017 од 02.02.2018. године исплати износ од 150.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4248/19 од 15.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда док је ставом другим изреке одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитијући побијану одлуку применом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. сав 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, правноснажном пресудом Вишег суда у Новом Саду П 461/17 од 02.02.2018. године, утврђено је да је Закључком Владе Републике Србије бр. 401-161/2008 од 17.01.2008. године, којим су дозвољена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина (Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље) повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација на основу места пребивалишта тужиоца као резерviste са територије Општине Јагодина, а која није наведена у Закључку владе РС бр. 401-161/2008 од 17.01.2008. године. Тужбу ради накнаде нематеријалне штете због дискриминације тужилац је поднео 11.01.2019. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право и то члан 376 став 1. и 2. ЗОО када су одбили захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете по основу дискриминације због застарелости потраживања.

Према закључку Врховног касационог суда од 14.11.2017. године, тужба за утврђење постојања дискриминације не застарева, потраживање ради накнаде штете (материјалне и нематеријалне) застарева у роковима из члана 376. ЗОО, као и да рок застарелости захтева за накнаду штете по основу дискриминације, почиње да тече од момента доношења Закључка Владе РС од 17.01.2008. године.

Чланом 376. став 1. ЗОО, прописано је да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од кад је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило, а у сваком случају ово потраживање застарева за пет година од кад је штета настала (став 2.).

Имајући у виду да је штета настала доношењем Закључка Владе РС од 17.01.2008. године, а да је тужба за накнаду штете поднета суду 11.01.2019. године, правилан је закључак нижестепених судова да је потраживање тужиоца застарело, јер је протекао субјективни рок од сазнања за штету и учиниоца, као и објективни рок од настале штете односно од учињене дискриминације извршене доношењем Закључка Владе РС од 17.01.2008. године.

Неосновани су ревизијски наводи у којима се истиче да се рокови застарелости у вези накнаде нематеријалне штете у конкретном случају рачунају од момента када је утврђена дискриминација. Подношење тужбе за утврђење, као у овом случају, не застарева, али новчана обавеза подлеже застарелости. У конкретном случају извор новчане обавезе је штетна радња а она се догодила, не када је суд утврдио штетну радњу,

него када је она у стварности извршена. С тога и потраживање ради накнаде нематеријалне штете по основу дискриминације застарева у роковима из члана 376. ЗОО, док рок застарелости захтева за накнаду штете по истом основу почиње да тече од момента доношења Закључка Владе РС од 17.01.2008. године.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић